

D ů v o d y:

Zmateční stížnost opírá se o důvody zmatečnosti č. 5, 9 a) §u 281 tr. ř. Po stránce formální (č. 5 §u 281 tr. ř.) vytýká právem, že si rozsudek odporuje ve výrčku o rozhodné okolnosti, zjišťuje nejprve na základě vlastního doznání obžalovaného, že jako vydavatel a nakladatel týdeníku věděl, že Josef K., o němž uvedl ve svém oznámení, podaném dle §u 10 zákona o tisku u policejního ředitelství v Praze, že jeho bydliště jako zodpovědného redaktora jest v Praze, v Praze vůbec nebydlí, nýbrž ze svého bydliště v T. do Prahy toliko dojíždí, a vyslovuje přes to dále, že obžalovaný neučinil ve svém oznámení vědomě nepravdivého udání o bydlišti zodpovědného redaktora. Po stránce věcné (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) posuzuje první soud věc nesprávně, maje za to, že pouhá možnost, aby zodpovědný redaktor dojížděl z venkova do Prahy a zde v bytě vydavatelově — byť i jím samotným placeném — obstarával funkce redaktorské, stačí, by tyto okolnosti založily pojem bydliště. Ve skutečnosti jde o místo povolání, jemuž chybí podstatné náležitosti pojmu bydliště — t. j. skutečné bydlení s úmyslem trvale na místě se zdržovati (§ 66 j. n.). Okolnosti, na něž klade rozsudek váhu, že Josef K. byt v Praze sám najal, činži platil, občas do bytu dojížděl a redaktorskou činnost vykonával, při tom však bydlel v T. — nasvědčují pouze tomu, že měl v Praze místo dočasného působení, nikoliv však bydliště. Jest sice myslitelné dvě, ba i několik bydlišť téže osoby, ale jen tenkrát, když pravidelně po jistou část roku skutečně bydlí na místech různých v úmyslu, zdržovati se tam po tuto dobu vždy trvale. Takového poměru dle zjištěného stavu věci zde nebylo. Rozsudek vylučuje vědomí obžalovaného, že učinil udání nepravdivé, úvahou, že nesprávně pojímal zákonné ustanovení, tedy proto, že nesprávně si vyložil pojem »bydliště«. Pokládá-li se tento omyl za omyl v normě trestního práva, plyne již z předpisu §u 3 tr. zák., že takový omyl obžalovaného neomlouvá. Omyl nezbavuje ho však trestnosti ani tehdy, považuje-li se pojem bydliště za pojem civilněprávní (§ 66 j. n.) a tudíž omyl v něm za omyl skutkový. Neboť, i když obžalovaný omylem za to měl, že okolnostmi, na které ve svém hájení se poukazuje, bylo založeno bydliště Josefa K. v Praze, věděl obžalovaný, že Josef K. má mimo to bydliště také v T. Vzhledem k účelu předpisu §u 10 čís. 2 tisk. není pochybno, že, má-li zodpovědný redaktor několik bydlišť, jest vydavatel povinen udati všechna. Udá-li jen jedno z nich, není oznámení neúplným ve smyslu čtvrtého odstavce §u 10 tisk. zák., neboť obsahuje údaje, zákonem předepsané, a jeho obsah nezavdává o sobě bezpečnostnímu úřadu podnětu, by žádal o jeho doplnění. Oznámení takové jest nepravdivé, poněvadž zamlčuje, že zodpovědný redaktor má kromě bydliště, v oznámení uvedeného, ještě bydliště jiné.

Čís. 1134.

Meškal-li kdo v cizím revíru s puškou, jest orgán, stanovený k ochraně revíru, oprávněn (§ 68 tr. zák.) ho pozastaviti a odebrati mu pušku i mimo obvod revíru.

(Rozh. ze dne 24. února 1923, Kr II 87/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 15. října 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle Šu 81 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost napadá pouze výrok nalézacího soudu, jímž stěžovatel byl uznán vinným zločinem dle Šu 81 tr. zák. a dovozuje z důvodu čís. 9 lit. a) Šu 281 tr. ř., že svědek revírník W. neměl příčiny, odnímati stěžovateli pušku, a že mu ji odejmul v revíru cizím, takže tu nebylo úředního úkonu oprávněného k tomu orgánu veřejného. Než stížnost jest na omylu. Dle Šu 58 zákona ze dne 26. července 1912 čís. 4 z. zák. pro Moravu z r. 1914 jsou pochůzky s puškou v cizím honebním revíru bez svolení majitele honitby zakázány; honební zřízení (veřejní bezpečnostní orgánové) mohou na osobách, které zastihnou s puškou mimo veřejné silnice a cesty, kterých užívá se všeobecně jako spojení mezi osadami a usedlostmi, žádati, by ihned pušky vydali, a přistižená osoba je povinna, vydati pušku beze všeho zdráhání. Nezáleží proto na tom, zda vyšel si stěžovatel tehdy na pytláctví či chtěl zastřeliti jestřába. Již pouhá skutečnost, nalézacím soudem zjištěná, že stěžovatel beze svolení majitele této honitby šel s ručnicí panským lesem, tedy cizím honebním obvodem, svěřeným dohledu svědka W-a, opravňovala svědka W-a, by odebral stěžovateli ručnici. Nemohl-li ji stěžovateli odebrati v obvodu, jeho dozoru svěřeném, protože byl od stěžovatele vzdálen a stěžovatel z onoho revíru právě odcházel, mohl svědek W. své služební povinnosti dostáti i mimo onen obvod a za tímto účelem pozastaviti stěžovatele třebaš v revíru cizím. Že i při takovém pozastavení mimo svůj honební revír svědek W. byl dozorcí osobou, požívající zvláštní ochrany v Šu 68 tr. zák., podává se z ustanovení zákona ze dne 16. června 1872, čís. 84 ř. zák., zejména z ustanovení Šu 6, které propůjčuje hlídači právo, by osobu, která služební jeho výzvě se zprotiví, stihal i přes hranici svého obvodu a zatkl ji mimo tento obvod; přísluší-li hlídači právo zatknouti podezřelé osoby mimo jeho obvod, přísluší mu mimo obvod zajisté i právo, odebrati takové osobě předměty, k jichž odebrání ho zmocňují ustanovení Šu 3, čís. 2, Šu 5 a 6 zmíněného zákona. Není tedy nesprávným názor nalézacího soudu, že revírník W. vykonával svou službu, když odebíral stěžovateli ručnici, s níž ho viděl vycházeti z panské honitby.

Čís. 1135.

Pouhý příkaz, jež dal podílník na krádeži (§ 185 tr. zák.) svému zřízenci, by odvedl odcizenou věc jejímu majiteli, neopodstatňuje použití Šu 187 tr. zák.

(Rozh. ze dne 26. února 1923, Kr I 47/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litomě-